

ปริศนา ไข่มุกอันดามัน

เรื่อง : ชัยฤทธิ์ ศรีโรจน์ฤทธิ์

ภาพ : นฤมล เสือแจ่ม

สื่อการเรียนรู้สาระท้องถิ่นโดย

สำนักงานบริหารและพัฒนาองค์ความรู้

ชื่อ ปรีศนาไข่มุกอันดามัน

เรื่อง ชัยฤทธิ์ ศรีโวจน์ฤทธิ์

ภาพ นฤมล เสือแจ่ม

โครงการ สร้างสรรค์สื่อการเรียนรู้สาระท้องถิ่น

เลขมาตรฐานประจำหนังสือ 978-616-235-254-6

บรรณาธิการอำนวยการ

อารยะ มาอินทร์

ทัศนัย วงศ์พิเศษกุล

ผู้ช่วยบรรณาธิการอำนวยการ

วราพร ตยานุกรณ์

วิภาศย์ นิยมมาภา

ฉัตรภรณ์ กงสิน

ภัทจริย์ จันทรหนู

ปาลิดา เรือนวงศ์

นันทนา เจริญภักดี

ทัศนีย์ ประกอบพร

บรรณาธิการดำเนินงาน

รัตนา คชนาถ

ขอขอบคุณ

นพ.โกศล แดงอุทัย

ออกแบบรูปเล่มและปก

ชลาลัย บัวเพิ่ม

พิมพ์ครั้งแรก ๒๕๕๙ จำนวน ๓,๐๐๐ เล่ม

สงวนลิขสิทธิ์ © สำนักงานอุทยานการเรียนรู้ สำนักงานบริหารและพัฒนาองค์ความรู้ (องค์การมหาชน)

เจ้าของโครงการเจ้าของโครงการ

สำนักงานอุทยานการเรียนรู้ (สอว.)

สังกัดสำนักงานบริหารและพัฒนาองค์ความรู้ (องค์การมหาชน)

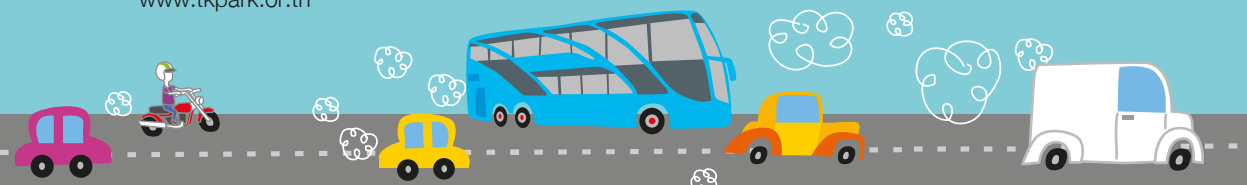
ส่วนบริการ ศูนย์การค้าเซ็นทรัลเวิลด์ ชั้น ๘ Dazzle Zone ถนนราชดำริ ปทุมวัน กรุงเทพฯ ๑๐๓๓๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๒๕๗ ๔๓๐๐ โทรสาร ๐ ๒๒๕๗ ๔๓๓๒

ส่วนสำนักงาน ๙๙๙/๙ อาคารสำนักงานเซ็นทรัลเวิลด์ ชั้น ๑๗ ถนนพระราม ๑ ปทุมวัน กรุงเทพฯ ๑๐๓๓๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๒๖๔ ๕๙๖๓-๕ โทรสาร ๐ ๒๒๖๔ ๕๙๖๖

www.tkpark.or.th

คำนำ

ภารกิจสำคัญต่อสังคมประการหนึ่งของสำนักงานอุทยานการเรียนรู้ คือ การปลูกฝังนิสัยรักการอ่าน และการกระจายโอกาสในการเข้าถึงแหล่งเรียนรู้ที่ทันสมัยและสอดคล้องกับความสนใจของเด็ก เยาวชน และประชาชน ในรูปแบบห้องสมุดมีชีวิตที่สร้างสรรค์บนพื้นฐานการมีส่วนร่วมของภาคส่วนต่างๆ โดยสำนักงานอุทยานการเรียนรู้ได้ร่วมกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในภูมิภาคต่างๆ เพื่อขยายผลการดำเนินงานดังกล่าว

การสร้างสรรค์สื่อการเรียนรู้สาระท้องถิ่น ให้มีรูปแบบการนำเสนอที่ทันสมัยและดึงดูดความสนใจ เป็นเครื่องมือที่สำคัญอย่างหนึ่ง ซึ่งสำนักงานอุทยานการเรียนรู้เห็นว่ามีส่วนในการสร้างแรงบันดาลใจให้เด็กและเยาวชนสนใจการอ่านและใฝ่หาความรู้อย่างต่อเนื่อง โดยนำเรื่องราวภูมิปัญญาสาระท้องถิ่นใกล้ตัวที่สอดคล้องกับวัย การดำรงชีวิต พร้อมกับสอดแทรกแนวคิดด้านคุณธรรม จริยธรรม มาเป็นเนื้อหาของสื่อการเรียนรู้สำหรับเยาวชนตามช่วงวัย ตั้งแต่ ๓ - ๑๒ ปี

สื่อการเรียนรู้สาระท้องถิ่นจังหวัดภูเก็ตและจังหวัดกระบี่ชุดนี้ สำนักงานอุทยานการเรียนรู้ได้ร่วมกันสร้างสรรค์กับนักวิชาการและนักเขียนในท้องถิ่น เพื่อให้เด็กและเยาวชนรวมทั้งประชาชนทั่วไปในจังหวัดภูเก็ตและจังหวัดกระบี่ ได้รับความรู้และความภาคภูมิใจในวัฒนธรรมและท้องถิ่นของตน รวมทั้งก่อให้เกิดความเข้าใจและการยอมรับในวิถีชีวิตวัฒนธรรมที่หลากหลายตามบริบทพื้นที่และสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกันออกไป

สำนักงานอุทยานการเรียนรู้ มุ่งหวังว่าหนังสือชุดนี้จะเป็นสื่อการเรียนรู้อีกชุดหนึ่งที่จะส่งเสริมการอ่านและการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งหมายถึงเป็นหนังสือที่ผู้อ่านอ่านอย่างมีความสุข สนุกในการอ่าน และ ก่อให้เกิดความตระหนักในคุณค่าของท้องถิ่นตนเองได้อย่างแท้จริง

สำนักงานอุทยานการเรียนรู้

TK park
อุทยานการเรียนรู้
สำนักงานบริหารและพัฒนาองค์ความรู้
(องค์การมหาชน)

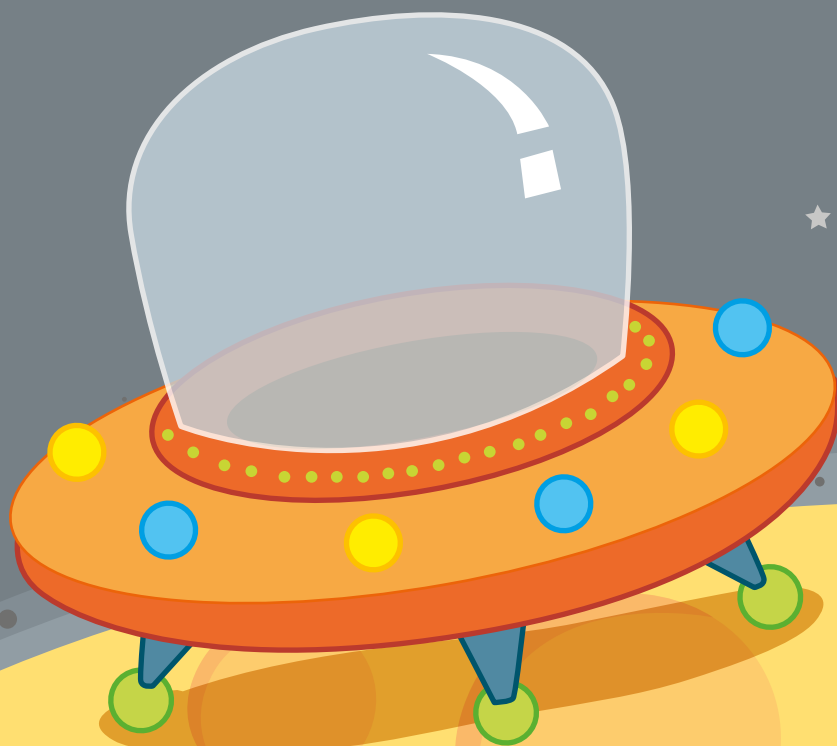
ปริศนา ไข่มุกอันดามัน

เรื่อง : ชัยฤทธิ์ ศรีโรจน์ฤทธิ์

ภาพ : นฤมล เสือแจ่ม

ณ ดวงดาว VZB ที่ขอบจักรวาลอันไกลโพ้น พายุน้ำแข็งรุนแรง กำลังก่อตัวขึ้น เป็นสัญญาณว่าถึงเวลาหนีหนาวของชาวดาว VZB แล้ว สำนักพยากรณ์อากาศแห่งดวงดาวบอกว่าปีนี้พายุจะรุนแรงกว่าปกติและ จะใช้เวลายาวนาน ทำให้สองพี่น้อง V2 และ V4 ตัดสินใจจะออกเดินทางไป พักผ่อนตามลายแทงที่คุณปู่ทิ้งไว้ให้

V2 : V4 น้องเตรียมตัวพร้อมหรือยัง

V4 : แน่จน ยานอวกาศพร้อมออกเดินทาง ช่างในมีเสบียงพร้อม

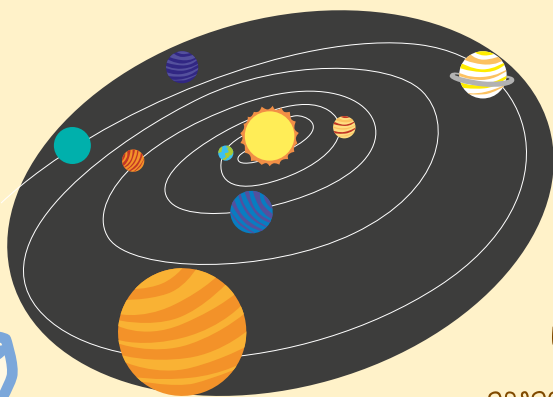
V2 : อาหารไม่ต้องเตรียมไปเยอะหรอก ปู่เคยเล่าว่าที่นั่นอาหารอร่อยมาก

เรื่องราวของสถานที่ในลายแทงลึกลับแห่งนี้ V2 กับ V4 เคยฟังคุณปู่เล่าตั้งแต่
ยังเป็นเด็กตัวเล็ก ๆ คุณปู่มักเรียกดินแดนแห่งนั้นว่า “ไข่มุกอันดามัน” ปู่บอกว่าไข่มุก
เป็นอัญมณีแสนสวยที่เกิดจากหอยไข่มุก เช่น ขาว ดำ ชมพู มีหลายสี ส่วนอันดามัน
เป็นชื่อสถานที่ ถ้าอยากรู้จักให้ตามลายแทงไปเอง คุณปู่บอกว่าท่านหลงรักไข่มุก
อันดามันมาก ๆ

ลายแทงลึกลับของคุณปู่ เขียนหลังจากคุณปู่กลับมาแล้วหลายปี บางส่วน
คุณปู่อาจจะหลงๆ ลืมๆ ไป V2 กับ V4 ต้องช่วยกันแกะรอยตามลายแทง
ไปถึงไข่มุกอันดามันให้ได้

ลายแทงลึกลับ

พวกเขาก็จะต้องเดินทางไปหา
กาแล็กซีกันหอยสีน้ำนม
ในอาณาจักรที่มีดวงดาว
นับล้านล้านดวงแห่งนั้น
เจ้าต้องหาดินแดนที่มี

ดวงอาทิตย์หนึ่งดวง

เพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น

ที่เป็นศูนย์กลางของดาว ดาวทั้ง 8 ที่จะหมุน
ไปรอบตัวเองและรอบดวงอาทิตย์นี้

ดวงดาวสีน้ำเงินดวงที่ 3 ที่ใกล้กับดวงอาทิตย์

ดวงนั้นแหละที่มีไข่มุกอันดามัน

ไข่มุกอันดามัน อยู่ในพื้นที่ที่ล้อม

รอบไปด้วยน้ำรัศเค็มสีฟ้าใส

บริสุทธิ์ ตามพิกัด จงไปเถิด

ระหว่าง $7^{\circ}45' N$ ถึง $8^{\circ}15' N$

และ $98^{\circ}15' E$ ถึง $98^{\circ}40' E$

V2 พี่จำได้ไหมคุณปูเล่าให้พวกเราฟังบ่อย ๆ ว่าไปมุกอันดามัน มีทั้งพื้นที่ภูเขาสูงร่มรื่นไปด้วยแมกไม้สูง มีน้ำตก สัตว์น้อยใหญ่ ส่วนพื้นที่ริมทะเลมีหาดทรายขาวเนียนยาวสุดลูกหูลูกตา มีหมู่บ้านชาวประมงออกไปจับปูปลามาพอกินพอขาย ได้เงินมาเลี้ยงครอบครัวมีพื้นที่เพาะปลูกพืชพันธุ์ธัญญาหารและเลี้ยงสัตว์เพียงพอสำหรับบริโภคกัน ในดินแดนแห่งนี้ ความสุข ความเรียบง่ายแบบนี้ทำให้ผู้คนยิ้มแย้มแจ่มใส ถึงแม้จะหลากหลายเชื้อชาติ ศาสนา หากแต่อยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข มีอัธยาศัยใจดีดูแลผู้มาเยี่ยมเยือนเป็นอย่างดี

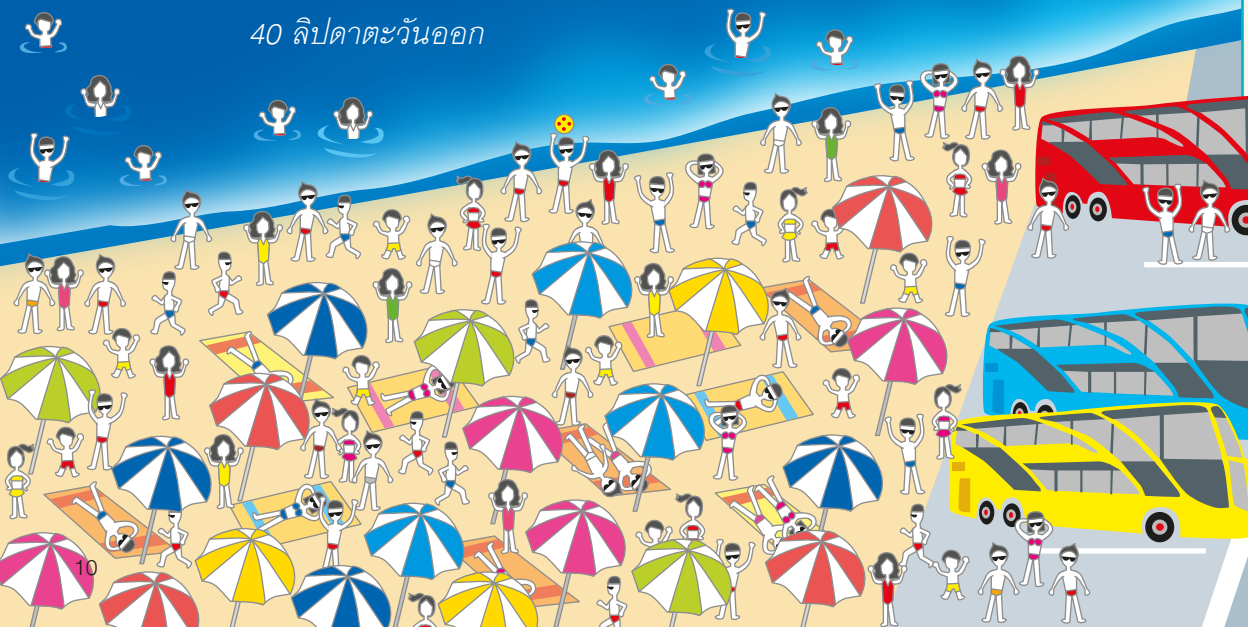

V4 : V2 พี่แนใจนะว่าพามาถูกตำแหน่ง

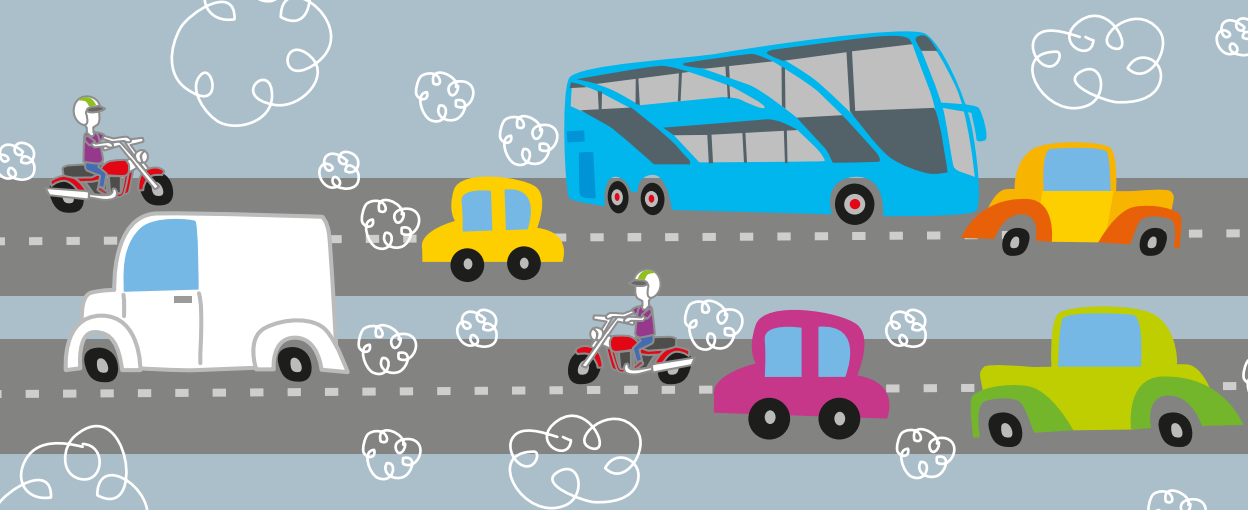
V2 : แนใจสิ จุดนี้แหละระหว่าง $7^{\circ}45'N$ ถึง $8^{\circ}15'N$ และ $98^{\circ}15'E$
ถึง $98^{\circ}40'E$

V4 : ทวนพิกัด ระหว่างละติจูดที่ 7 องศา 45 ลิปดา ถึง 8 องศา 15
ลิปดาเหนือ และลองจิจูดที่ 98 องศา 15 ลิปดา ถึง 98 องศา
40 ลิปดาตะวันออก

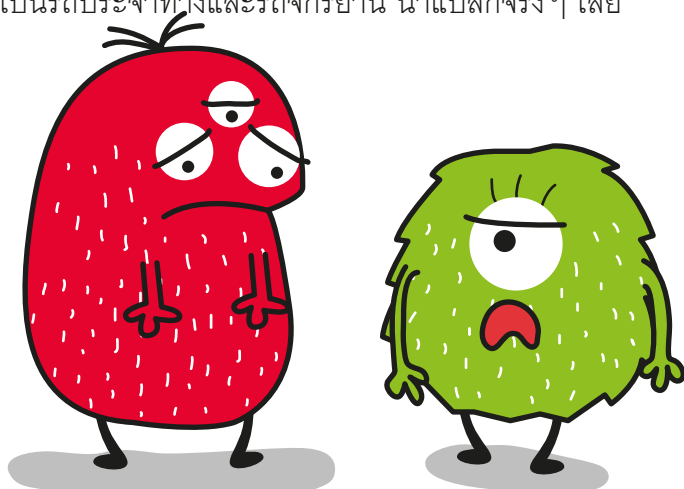

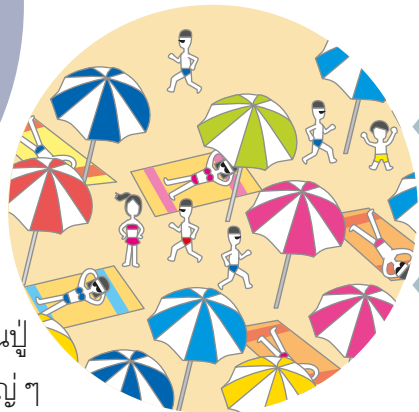
V2 กับ V4 งามมากกับภาพที่พวกเขาเห็น เพราะไม่เหมือนอย่างที่คุณปู่บอก
เอาไว้เลยแม้แต่บ่อย ดินแดนแห่งนี้มีแต่ตึก ตึก แล้วก็ตึกเต็มไปหมด ชายหาดทรายขาว
พวกเขาที่ไม่ได้เห็นความขาวของทรายแม้แต่บ่อย เพราะมีแต่ร่มหลากสีที่ทางคลุมแนว
หาดทรายจนมองแทบไม่เห็นพื้นทรายเลย น้ำทะเลก็ไม่ได้มีสีฟ้าสวยใส แต่ขุ่นคล้ำและ
มีเศษขยะถูกพัดพามากองที่ชายหาดอีกด้วย

เมื่อเห็นสถานการณ์ริมชายหาดไม่ดี V2 กับ V4 เลยตัดสินใจ
ขยับยานอวกาศลอยข้ามภูเขาเพื่อเข้าไปยังเมือง คุณปู่บอกว่ากลางเมือง
เป็นศูนย์กลางการค้าขาย และการบริหาร มีอาคารเก่าแก่สวยงามแบบ
สถาปัตยกรรมชิโนโปรตุกีสของมนุษย์อยู่มากมาย

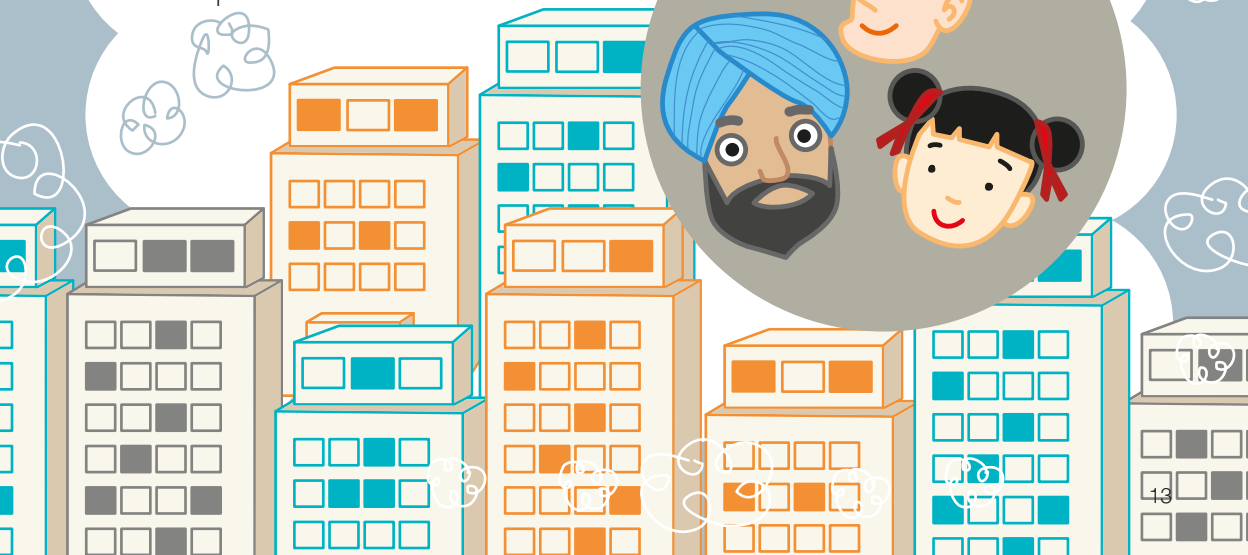
แต่สิ่งที่พวกเขาเจอในเมืองก็ไม่ต่างกันนักกับที่ริมชายหาด กลาง
เมืองแห่งนี้เต็มไปด้วย รถ รถ แล้วก็รถ บนท้องถนนมีตั้งแต่รถบรรทุกอุปกรณ์
ก่อสร้างคันใหญ่ๆ รถโดยสารทุกนักท่องเที่ยวยุค รถยนต์ส่วนบุคคล รถมอเตอร์ไซด์
ที่ขี่เพี้ยวฟ้าไปมา รวมไปถึงรถเร่ขายของ แต่รถที่พวกเขาเห็นน้อยที่สุด
กลับเป็นรถประจำทางและรถจักรยาน น่าแปลกจริงๆ เลย

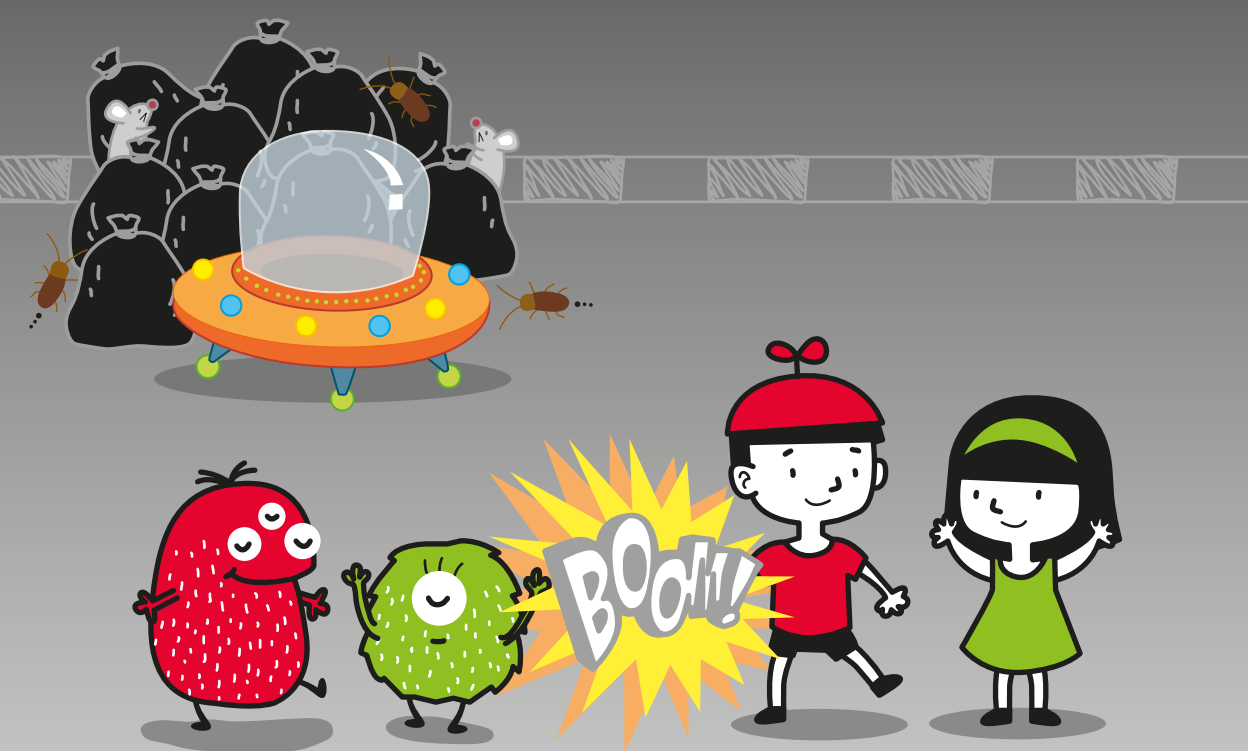

V2 กับ V4 ยังมองหาตึกสวยๆ แบบที่คุณปู่
บอกไม่เจอ พวกเขาเจอแต่ห้างสรรพสินค้าใหญ่ๆ
มีรถเข้าออกกันวันววาย มีตึกสูงๆ เป็นอาคารที่พัก
มีโรงแรมที่ดูหรูหราบ้าง เก๋ๆบ้างปนกันไป แต่ที่แน่ๆ
มีผู้คนมากมาย ที่ทำให้ V2 กับ V4 แยกไม่ออกเลยว่าคนไหนคือ
ชาวเมืองไข่มุกอันดามัน แล้วคนไหนคือนักท่องเที่ยว

เอ...หรือว่าพวกเขาทั้งสองมาผิติดสถานที่
หรือไม่ก็คุณปู่ระบุตำแหน่งผิดพลาดไป
แน่ๆ เลย

ด้วยความไม่แน่ใจว่ามาถูกที่หรือไม่ V2 กับ V4 จึงหาที่ปลอดภัยสักแห่งจอดยานอวกาศ แต่พวกเขาไม่สามารถหาพุ่มไม้ได้เลย ไม่นานนักพวกเขาได้พบสถานที่ที่เหมาะสม เป็นเนินเขาสีดำล้อมรอบ ไม่มีมนุษย์ แต่มีแมลงเล็ก ๆ บินอยู่รอบ ๆ จำนวนมาก ทันทีที่ทั้งคู่ลงจากยานอวกาศ V2 กับ V4 ก็รู้ตัวว่าพลาดไปแล้ว เพราะพวกเขาจอดยานทิ้งไว้กลางกองขยะมหาศาลที่ส่งกลิ่นเหม็นฉุนไปทั่ว

V2 กับ V4 คิดว่าพวกเขาต้องไปตามกับใครสักคนว่าที่นี่ใช่ดินแดน “ไม่มุกอันดามัน” ไหม เพราะพวกเขาอาจมาผิดเมืองก็ได้ทั้งคู่เลยแปลงร่างกลายเป็นมนุษย์ V2 กลายเป็น วีระ ส่วน V4 กลายเป็น วินัส

V2 : ตอนนี้เราเป็นมนุษย์โลกแล้ว เราไปถามพวกเขาดีกว่าว่าเรามาถูกที่ไหม V4

V4 : ต้องเรียกวินัสสิคะ จะได้เหมือนชาวโลกหน่อย

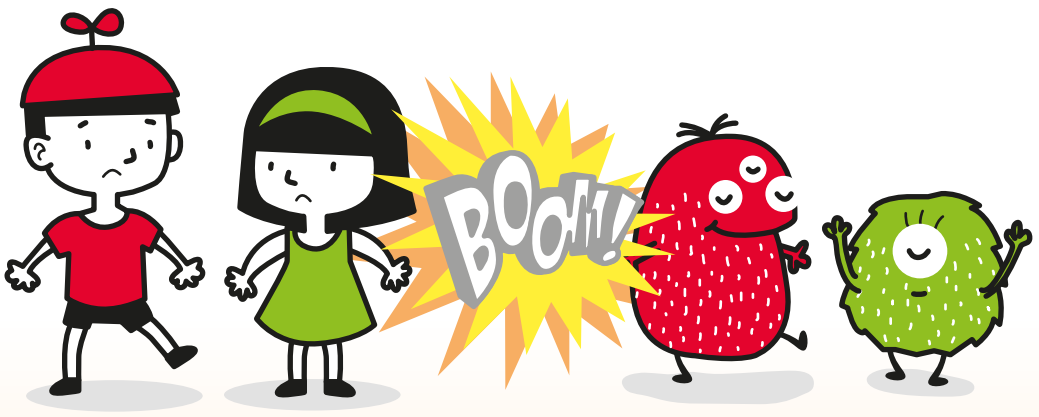
V2 : พี่ครับ พี่ครับ ที่นี้ใช่เมือง
ไข่มุกอันดามันไหมครับ
V4 : พี่คนนี้เขาไม่ตอบหรือ
เขาคุยโทรศัพท์อยู่ไม่เห็นหรือ
V2 : พี่เขาไม่ยอมวางโทรศัพท์
เลยเนอะ

V4 : คุณน้าคะ คุณน้า ที่นี้ใช่เมืองไข่มุก
อันดามันไหมคะ
V2 : น้าเขาหน้าดุจังเลย ไม่กล้าไปถาม
มากกว่านี้แล้วละ ไปถามน้องคนนั้น
ดีกว่า

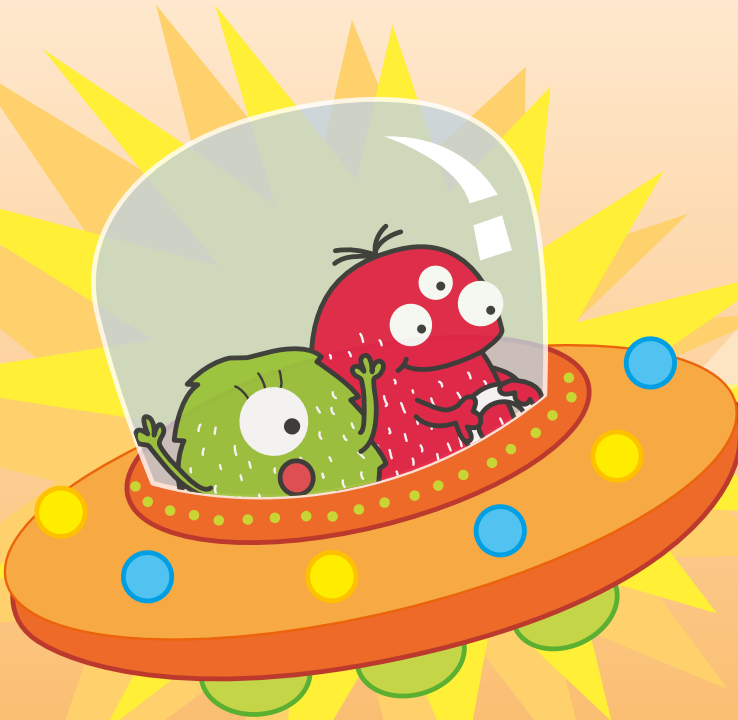

V4 : จ๊ะเอ๋ น้องคะ ที่นี้ใช่เมืองไข่มุก
อันดามันหรือเปล่าคะ
เด็ก : พี่ว พี่ว พี่ว ยิ่งเลย ใช่เลยพี่
ที่นี้แหละ ตูม ตูม ตูม

V2 กับ V4 อึดอัดกับบรรยากาศที่เต็มไปด้วยมลพิษที่นี่ เลยกลับร่างมาเป็นชาวดาว VZB ก่อน ทั้งคู่คิดว่าทำไมที่นี่ไม่เหมือนที่ปูเขียนปูเล่าเลย ไข่มุกอันดามันทำไมเปลี่ยนไปมากขนาดนี้ ถ้าคุณปูได้กลับมาเห็นคงเสียใจแน่ๆ

V2 : V4 พี่ชักสนใจแล้วสิ ว่าอีก 10 ปีที่นี้จะเป็นอย่างไร

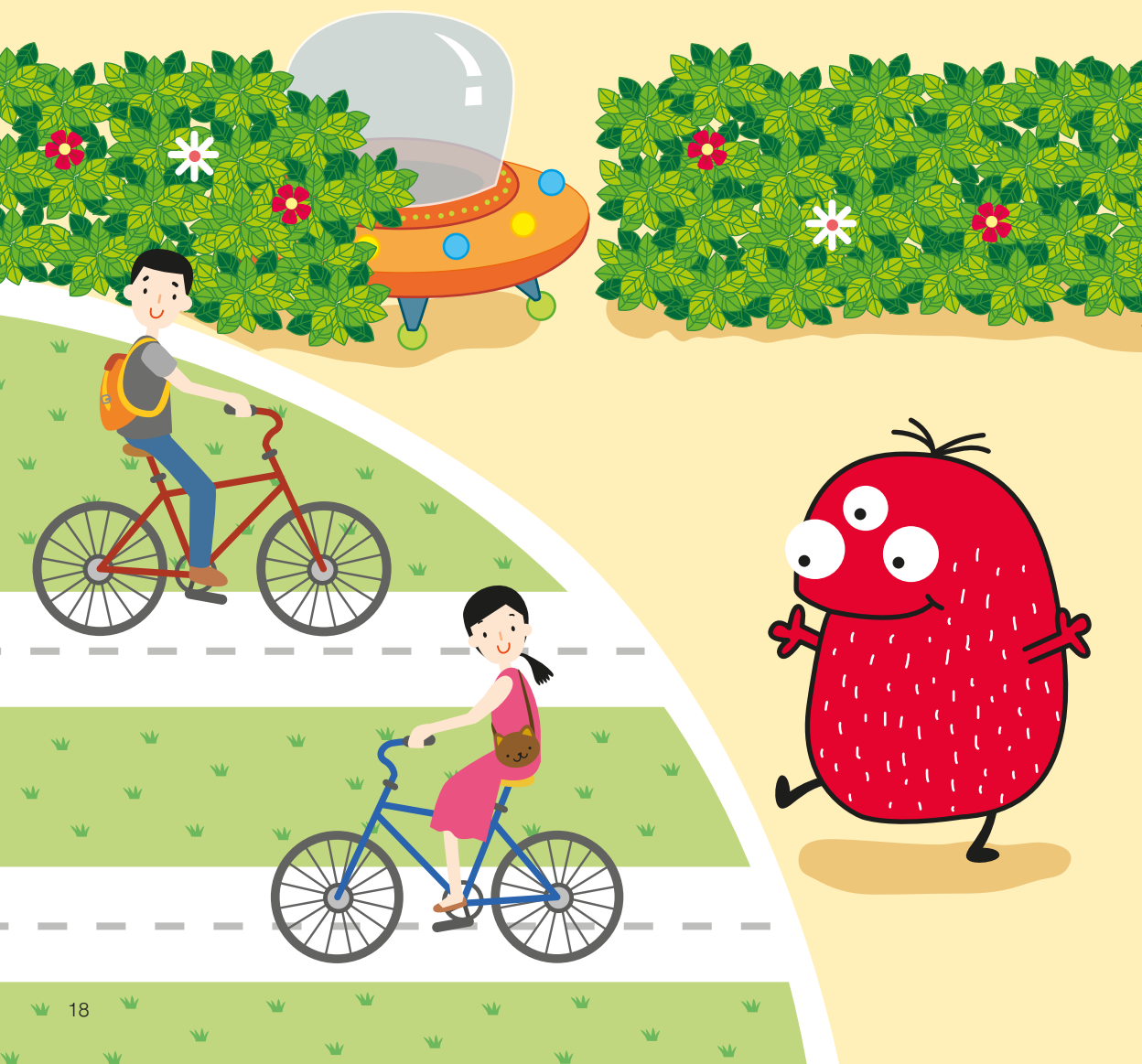
V4 : โอ...ไม่นะ น้องไม่ยากคิดเลย คงเต็มไปด้วยมลพิษ ขยะ และผู้คนแน่นๆ

V2 : ไม่นั่นะ เราลองนั่งยานอวกาศของเราข้ามความเร็วแสงไปกันเถอะ

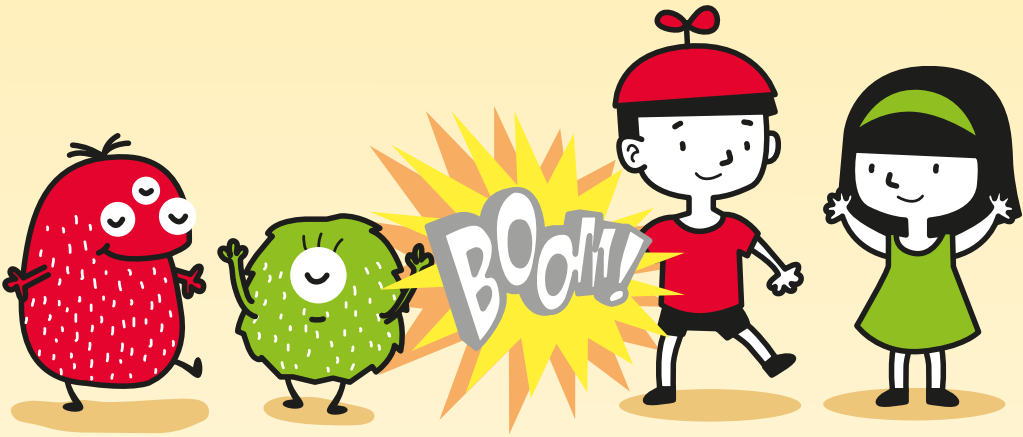
V4 : ดีค่ะ ระหว่างทางน้องจะได้หาข้อมูลไปด้วย

ไข่มุกอันดามันมนุษย์มักเรียกว่า ภูเก็ต มีลักษณะเป็นเกาะ เป็นจังหวัดหนึ่งทางภาคใต้ฝั่งตะวันตกของประเทศไทย มีพื้นที่ 543.03 ตารางกิโลเมตร แบ่งเป็น 3 เขตการปกครอง เรียกว่า อำเภอเมืองภูเก็ต อำเภอถลาง และอำเภอกะทู้ มีเกาะบริวารถึง 32 เกาะ มีประชากรจากข้อมูลเดือนธันวาคม พ.ศ. 2557 จำนวน 378,364 คน เป็นชาย 179,221 คน หญิง 199,143 คน ความหนาแน่นของประชากร 696.8 คนต่อตารางกิโลเมตร จำนวนครัวเรือนทั้งหมด 225,520 ครัวเรือน ยังไม่นับประชากรแฝง

ทันทีที่ V2 และ V4 เดินทางมาถึงไซมุกอันดามันใน 10 ปีข้างหน้า ก็ต้องสงสัยว่า ทำไมไซมุกอันดามันวันนี้ดูดีขึ้นกว่าเดิมมากเลย ทั้งที่ทั้งคู่เห็นน้ำทะเลสีน้ำเงินสดใสเป็นประกายระยิบระยับเมื่อกระทบกับแสงแดด พอมาจอดยานอวกาศในเมืองก็มีสุขุมทุมฟุ่มไม่จำเป็นต้องไปจอดในกองขยะ คราวนี้พวกเขาได้เห็นสถาปัตยกรรมชิโนโปรตุกีสที่ถูกบูรณะซ่อมแซม อนุรักษ์ไว้เป็นอย่างดี มลพิษทางเสียง ทางอากาศลดน้อยลง เพราะผู้คนเริ่มหันมาใช้จักรยานกันมากขึ้น คุณแม่ไปจ่ายตลาดก็ใช้ตะกร้าใบใหญ่ แม่ค้าก็ถามลูกค้าทุกครั้งว่าจะรับถุงไหม ลูกค้าส่วนใหญ่ก็มีถุงผ้ามาเอง แล้วก็ไม่รับหลอด ดูน้ำด้วยนะ V2 ฉันเห็นทุกคนพกกระติกน้ำ ไม่ชื่อน้ำดื่มใส่ขวดด้วย

V2 : V4เราแปลงร่างไปเป็น วีระ กับ วินัส แล้วไปคุยกับชาวเมืองกันเถอะ

V4 : ดีเหมือนกันค่ะ น้อยอยากรู้แล้วว่าเกิดอะไรขึ้น ทำไมไข่มุกอันดามันกลับมาเป็นสวรรค์ได้อีกครั้ง

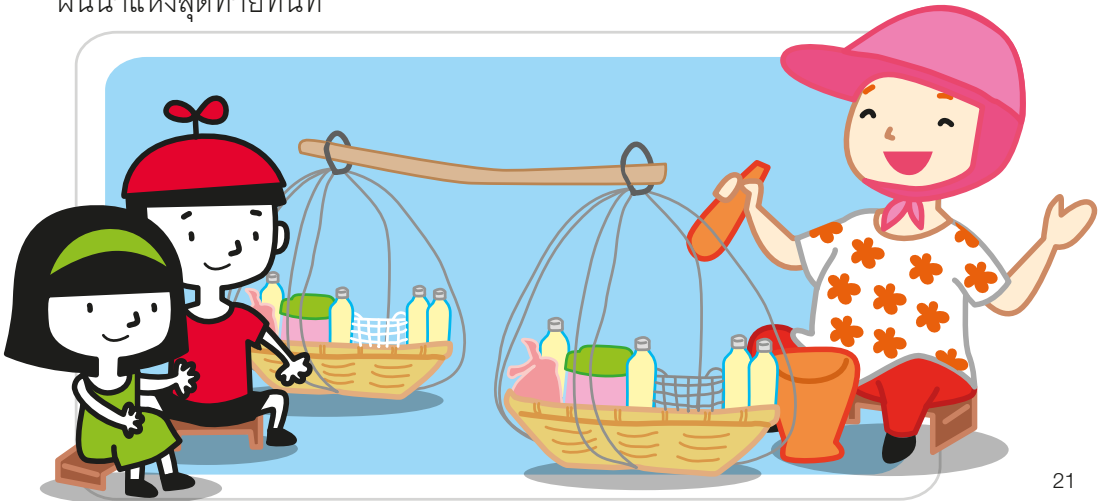
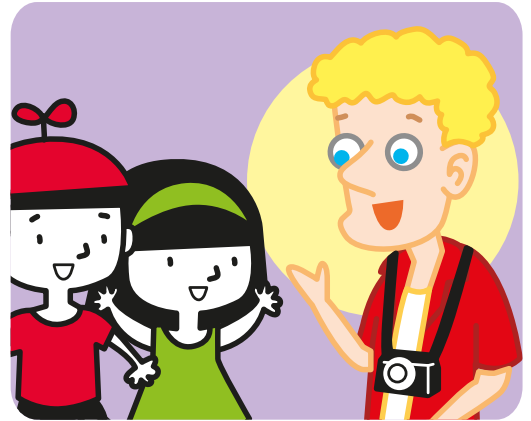
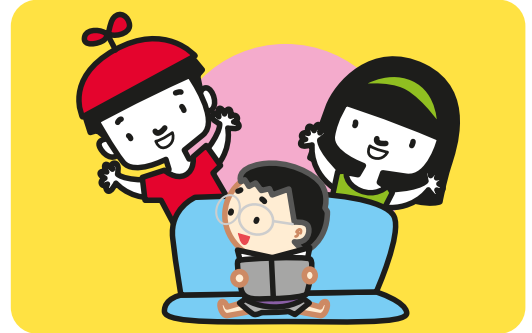
วันที่ที่แปลงร่างเสร็จ ทั้งคู่ก็ได้กลิ่นหอมๆ ลอยมาจนต้องเดินตามกลิ่นไป จนพบแม่ค้าขายขนมที่ทำสดๆ ร้อนๆ สองพี่น้องนี่อยากจะกินขนมหอมๆ แต่ทั้งคู่ไม่มีเงินติดตัวเลย แม่ค้าใจดีเห็นก็เรียกมาชิมขนมอร่อยๆ ทำให้ติดใจในรสชาติหวานมัน คุณแม่ค้าบอกด้วยว่า ขนมอาโป่ง เป็นขนมพื้นเมืองและสืบทอดกันมาช้านาน เป็นขนมขึ้นชื่อของภูเก็ต มีส่วนผสมหลักคือ แป้งข้าวเจ้า กะทิ น้ำตาลทราย ไข่แดง น้ำต้มสุก และยีสต์ นำส่วนผสมที่คนเข้ากันเทในกระทะหลุมแล้วกลิ้งให้แป้งเป็นแผ่นกลมบางบนเตาขนาดเล็ก เมื่อขนมสุกขอบจะกรอบและนุ่มตรงกลาง อร่อยแบบนี้ วีระกับวินัสไม่ลืมที่จะพนมมือขอบคุณผู้ใหญ่อย่อดีตามารยาทของชาวโลก

อิมจากขนม วีระกับวินัสเดินไป
พูดคุยกับเด็ก ๆ ที่อ่านหนังสือ เด็ก ๆ ก็
บอกว่าที่นี่มีห้องสมุดดี ๆ และจัดกิจกรรม
สนุก ๆ อยู่เรื่อย ๆ

นักท่องเที่ยวต่างชาติที่วีระกับ
วินัสเจอก็พูดว่า คนที่นี่ยิ้มแย้มแจ่มใส
มีอัธยาศัยดี ดูแลชาวต่างชาติเหมือน
เป็นแขกตัวเอง และเลือกแต่สิ่งที่ดีทั้ง
ทางธรรมชาติและวัฒนธรรมมานำเสนอ

พ่อค้าแม่ขายก็ได้รับการดูแล
เรื่องพื้นที่การขายของ ทำให้บ้านเมือง
สวยงามเป็นระเบียบ ทุกคนสามารถดูแล
ช่วยเหลือกันและกันได้ แล้วแม่ค้า
ใจดียังบอกให้ทั้งคู่ไปเยี่ยมชมนา
แห่งสุดท้ายบนเกาะภูเก็ตที่ได้รับการ
ดูแล อนุรักษ์จากคนในเกาะ ทำให้
ได้เห็นวิถีไทยที่อยู่ไหนก็ต้องปลูก
ข้าวเพื่อรับประทานเป็นอาหารหลัก
สองพี่น้องเลยรีบขึ้นยานอวกาศไปหา
ผีนนาแห่งสุดท้ายทันที

วีระกับวินัสตามหานาบนเกาะจนเจอที่นี่ เป็นพื้นที่ทำนาแห่งสุดท้ายที่มีบนเกาะแห่งนี้ จากเมื่อปี พ.ศ. 2545 เคยมีพื้นที่ทำนาถึง 1,848 ไร่ แต่ตอนนี้เหลือเพียงร้อยละ 1 ในอดีตพื้นที่ทำนามีอยู่ทั้งสามอำเภอ ต่อมาเมื่อธุรกิจท่องเที่ยวเจริญมากขึ้นและมีการขยายตัวของเมือง พื้นที่ในการทำนาจึงลดน้อยลงเหมือนอย่างปัจจุบัน

พื้นที่หมู่ 4 ตำบลไม้ขาว อำเภอถลาง จึงเป็นพื้นที่นาแปลงสุดท้ายของคนภูเก็ต ที่ยังคงทำนาแบบดั้งเดิม ตั้งแต่ปลูกต้นกล้า ไถนา เกี่ยวข้าว นวดข้าว ซึ่งสมัยก่อนจะมีชาวบ้านทั้งจากภูเก็ต พัทลุง ตรัง มาช่วยกันลงแขกเกี่ยวข้าว ไม่แตกต่างจากภาคอื่นๆ ของไทย

วีระกับวินัสสนุกมากเพราะที่โครงการเกษตรตำบลชุมชนไม้ขาว เปิดให้ผู้สนใจและนักท่องเที่ยวได้ลงมือทดลองทำกิจกรรมในแปลงสาธิต และได้เรียนรู้เครื่องมือทำนาด้วย เสริมจากช่วยเกี่ยวข้าวที่นาคุณลุง ชาวนาใจดียิ่งแนะนำให้ทั้งคู่ไปเที่ยวน้ำตกแร่ลับด้วยนะ

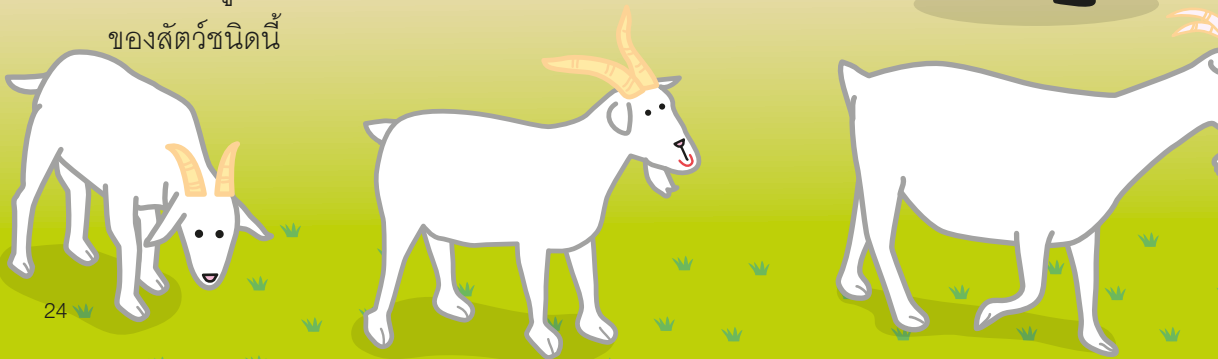

สองพี่น้องมนุษย์ต่างดาว
รีบขึ้นยานอวกาศ หาตำแหน่ง
ที่ตั้งของน้ำตกเรนลับ แล้วพบว่าน้ำตกเรนลับ

เป็นส่วนหนึ่งของเขาพระแทวและชุมชนบางโรง ชุมชนชาวไทยมุสลิม
ที่อยู่อาศัยที่นี่มาตั้งแต่บรรพบุรุษหลายชั่วอายุคน ที่จัดกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่ทำให้
วีระและวินัสเพลิดเพลินได้ทุกวัน

ใครต่อใครที่มาเที่ยวไปมุกอันตามันก็คิดถึงแต่ทะเล เลยไม่รู้ว่า
ที่นี่มีน้ำตกงามซ่อนตัวอยู่ และยังมีเส้นทางศึกษาธรรมชาติจาก
น้ำตกโดนไทรถึงน้ำตกบางแป ซึ่งอยู่ในเขตสถานีวิจัยและพัฒนาและส่งเสริม
การอนุรักษ์สัตว์ป่าเขาพระแทว

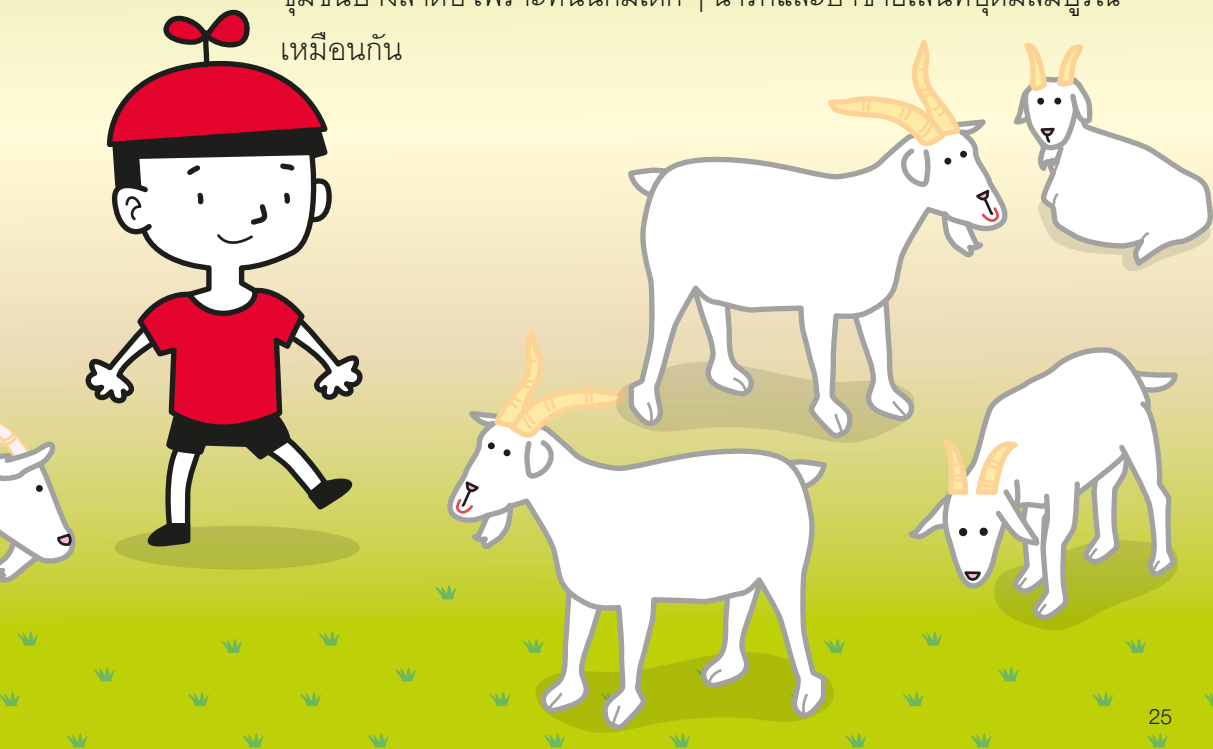
หากใครไปเที่ยวที่นี่ได้ยินเสียงร้อง “ผัว ผัว ผัว” ก็ไม่ต้อง
ตกใจ เป็นเสียงร้องของชะนีในโครงการคืนชะนีสู่ป่า ของหน่วยศึกษาวิจัย
ของมูลนิธิช่วยชีวิตสัตว์ป่าแห่งประเทศไทยได้ช่วยดูแลชะนี และนำ
ชะนีกลับสู่เขาพระแทวอีกครั้ง พร้อมกับเสียงร้องอันเป็นเอกลักษณ์
ของสัตว์ชนิดนี้

บริเวณหน้าหมู่บ้านบางโรงจะเป็นป่าชายเลน
ขนาดใหญ่ มีคลองเล็กคลองน้อยคดเคี้ยวไปมา
ซึ่งเป็นป้อมปราการธรรมชาติอย่างดีในอดีตเวลามีข้าศึก
มาประชิดเมือง เรียกว่าเป็นที่ซ่อนหาในป่าโกงกางกันเลย

ชาวบ้านที่บางโรงยังทำกลุ่มเลี้ยงแพะ ที่นี่เราจะเห็นเจ้าแพะน้อย
วิ่งเล่นกับเด็ก ๆ ไปทั่วหมู่บ้านอย่างอิสระ มีผลิตภัณฑ์จากแพะ ทั้งเนื้อและ
นม และมูลแพะที่เป็นปุ๋ยได้ด้วย วิระได้ยื่นแพะตัวน้อยบอกให้เขาไปเที่ยว
ชุมชนบางลาต่อ เพราะที่นั่นก็มีเด็ก ๆ น่ารักและป่าชายเลนที่อุดมสมบูรณ์
เหมือนกัน

วีระกับวินัสเก็บความประทับใจที่บางโรงแล้วต่อไปยังบางลา พื้นที่
แห่งนี้เป็นที่ที่ชาวบ้านร่วมแรงร่วมใจต่อสู้กับการบุกรุกพื้นที่ป่าชายเลน
ของนายทุน จนได้รับรางวัลลูกโลกสีเขียว ประเภทชุมชน ครั้งที่ 11 ประจำปี
2552

พื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติป่าชายเลนคลองท่าเรือ ป่าชายเลนผืนสำคัญ
ด้านตะวันออกของเกาะภูเก็ต ที่ชาวบ้านช่วยกันอนุรักษ์และส่งต่อมายัง
เยาวชนรุ่นต่อไป จนเกิดเป็นกลุ่ม “ขบวนการเด็กรักษ์ป่าชายเลน” เพื่อดูแล
พื้นที่นี้ของชาวบางลา

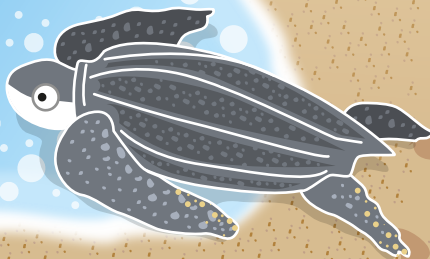
เด็กรักษ์ป่าชายเลน ทำอะไรบ้างเหรอ พวกเขา
ปลูกป่าชายเลนเพื่อให้มีพื้นที่ป่าเพิ่มขึ้น และต้องเฝ้าคอย
ดูแลต้นกล้าอ่อนให้เติบโตอย่างแข็งแรง นอกจากนี้พวก
เขาก็ก็นำปล่อย่อยๆ ที่เริ่มจะสูญพันธุ์จากป่าชายเลน เพื่อ
ให้หอยได้อยู่คู่กับป่าชายเลนแห่งนี้

วีระกับวินัยยังได้มาเดินเล่นที่เส้นทางศึกษา
ธรรมชาติป่าชายเลนที่เจอพันธุ์ไม้ป่าชายเลนหลากหลาย
และสัตว์มากมาย คราวหน้าทั้งสองคนตั้งใจว่าจะมา
พายเรือคายัคชมป่าชายเลนแบบใกล้ชิดๆ เลยแหละ

เด็กๆ ที่บางโรงบอกให้พวกเราไปเที่ยวหาต้นไม้ขาว จะได้ดูเต่ามะเฟืองด้วย เพราะทุก ๆ ปีตั้งแต่ปลายเดือนตุลาคมจนถึงกุมภาพันธ์ เต่าทะเลอย่างเต่ามะเฟืองจะขึ้นมาวางไข่ ที่นี้จึงเป็นเสมือนโรงพยาบาลที่แม่เต่าขึ้นมาฝากครรภ์ โดยให้พื้นที่แห่งนี้ช่วยดูแลไข่เต่าจนกระทั่งฟักออกเป็นตัว

เต่ามะเฟือง เป็นเต่าทะเลชนิดหนึ่ง มีกระดองนุ่มเหมือนหนัง และบนกระดองมีสันเป็นแนว 5 เส้น เรียงตามความยาวของตัว คล้ายกับลูกมะเฟือง ลักษณะเด่นของเต่ามะเฟืองคือสามารถว่ายน้ำได้นับพันกิโลเมตร กินแมงกะพรุนและสาหร่ายเป็นอาหาร ทำให้เราพบเห็นเต่ามะเฟืองได้แถบจังหวัดภูเก็ตและพังงา เพราะที่นี้เป็นแหล่งอาหารชั้นดีของเต่ามะเฟือง

วันนี้รู้ไหมในสมัยก่อนคนภูเก็ตรจะมีกิจกรรมเดินเต่า
เพื่อไปพักผ่อนกันริมชายหาดและถือโอกาสหาไข่เต่าด้วย
แต่ในปัจจุบันต้องช่วยกันดูแลเพราะมีจำนวนเต่าทะเลขึ้นมา
วางไข่น้อยลงเรื่อย ๆ และหากมีแสงไฟ หรือ เสียงดัง แม่เต่า
ก็จะไม่ขึ้นมาวางไข่

ใครที่จะแวะมาตรงนี้อ่าลิ้มมาที่อุทยานแห่งชาติ
สิรินาถ ซึ่งจะได้พบกับหาดทรายขาวยาวข้างทิศสน โดยไม่มี
โรงแรม ร่ม มาบดบังทัศนียภาพแม้แต่หน่อย

เต่าฝากมาบอกว่า เต่าเป็นสัตว์เลื้อยคลานนะจ๊ะ

วีระกับวินสอยากลองเข้ามาดูในเมืองกันบ้างว่า สิบปีข้างหน้า
บรรยากาศในตัวเมืองจะเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น เหมือนพื้นที่รอบนอกที่
ธรรมชาติกลับคืนมาแล้วหรือไม่

ทันทีที่เข้าเขตเมือง ทั้งคู่ก็เห็นพื้นที่สีเขียวชุ่มพุ่มไม้เต็มเมือง
บ้านเรือนเก่าแก่รูปทรงสถาปัตยกรรมชิโนโปรตุกีสได้รับการอนุรักษ์ดูแล
อย่างดี รถยนต์ได้รับการจัดระเบียบ มีรถจักรยานมากขึ้น และที่สำคัญมี
รถโดยสารเพื่อให้บริการประชาชนด้วยนะ

พื้นที่สวนสาธารณะทั้งบนเขา และ
ริมชายทะเล ดูแลและออกแบบให้ประชาชน
ได้พักผ่อน ออกกำลังกาย เป็นปอดสีเขียวไว้
ฟอกอากาศสดชื่นให้คนในเมือง ที่สำคัญเรา
ได้รอยยิ้มของคนในไข่มุกอันดามันกลับคืน
มาด้วยนะ

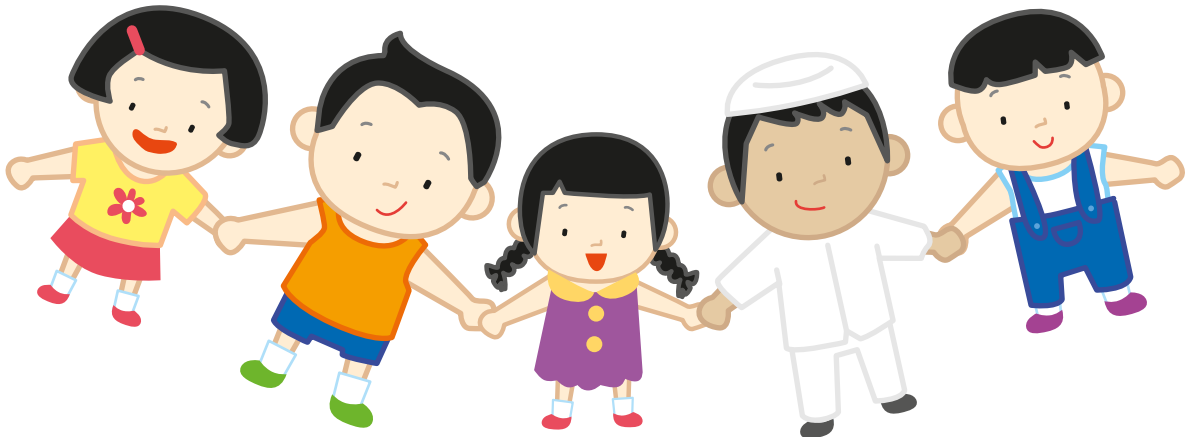
วาระกับวินัสทั้งคู่ยังคงสงสัย
เกิดอะไรขึ้นทำไมไข่มุกอันดามัน
แห่งนี้จึงเปลี่ยนแปลงไปในทาง
ที่ตึขนาดนี้ ภายในระยะเวลา 10
ปี วาระกับวินัสจึงย้อนเวลาลงไปแค่
3 ปี แล้วเขาทั้งสองก็ต้องตกใจ
เพราะที่นี่มีแต่มลพิษทางเสียง
มลพิษทางน้ำ มลพิษจากขยะ และ
ทัศนียภาพของเมืองที่ไม่ได้รับ
การออกแบบให้กลมกลืนกัน ผู้คน
หน้าบึ้ง ใช้ชีวิตเร่งรีบ นักท่องเที่ยว
ลดน้อยลง ความเสื่อมโทรมเกิดขึ้น
ทุกหนทุกแห่ง

แต่ทั้งสองก็เห็นพลังบางอย่างที่เคลื่อนไหวอยู่ที่ถนน อยู่ที่บ้าน อยู่โรงเรียน อยู่ที่บ้านเรือนหลังเล็ก ๆ ชาวไซมุกอันดามันกำลังจับมือกัน ชาวเมือง กำลังร่วมมือกันดูแลเมืองของพวกเขา โดยเริ่มต้นจากที่บ้านก่อน แยกขยะ ตามประเภท ทั้งขยะเป็นเวลา ปลูกต้นไม้ดอกไม้บริเวณบ้าน สนับสนุน สินค้าท้องถิ่น มีกลุ่มอนุรักษ์วิถีวัฒนธรรมประจำเมือง แถมยังมีโครงการ พัฒนาห้องสมุด พิพิธภัณฑ์ และแหล่งเรียนรู้เกิดขึ้นมากมายเลยนะ

พวกเขายังช่วยกันปลูกฝังลักษณะนิสัย ประหยัดและอดออม ระเบียบวินัย เคารพเชื่อฟังผู้ใหญ่ กตัญญูกตเวทียอมรับความแตกต่างแต่ ไม่แตกแยก เห็นข้อดีในบุคคลอื่น มองโลกในแง่ดี อ่อนน้อมถ่อมตนให้เป็น ธรรมชาติประจำใจ แก่เด็ก ๆ เยาวชนรุ่นต่อไป

วีระกับวินัสจึงตัดสินใจกลับไปเที่ยวภูเกิดใน 10 ปีข้างหน้าอีกครั้ง พวกเขาได้เล่นน้ำทะเลสีฟ้าที่เปล่งประกาย ระยิบระยับต้องแสงแดดมีหาดทรายขาวยาวสุดสายตา ได้กินอาหารพื้นเมืองที่สืบทอดต่อกันมา โดยคนทำก็ยังเป็นฝีมือคนภูเกิดไม่ใช่ชาวต่างชาติ ได้ไปวิ่งเล่นให้อาหารเจ้าแพะที่บางโรง ไปปลูกป่าชายเลนกับเพื่อนๆ ที่บางลา

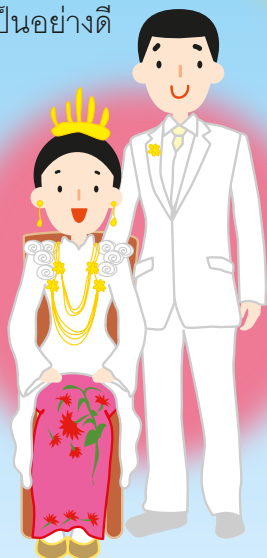
ทั้งคู่ยังเปลี่ยนยานอวกาศมาเป็นรถโฟล์ด รถเอกลักษณะประจำถิ่น เพื่อแวะไปไหว้หลวงพ่อแช่มที่วัดฉลอง ซึ่งคุณปู่เคยบอกพวกเขาว่า ถ้ามีโอกาสให้มากราบเพื่อปูด้วย เพราะวัดฉลองหรือวัดไชยธารารามแห่งนี้เป็นศูนย์รวมจิตรวมใจของชาวภูเก็ต วินัยกับวีระทำบุญและสงบจิตสงบใจภายในสถานที่ที่สงบและศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้ก่อนจะแปลงร่างกลับคืนมาดังเดิม

V2 กับ V4 ขึ้นยานอวกาศ
วนรอบๆ ไข่มุกอันดามันหรือที่มนุษย์
เรียกว่า เกาะภูเก็ตอีกครั้ง เหมือน
อยากเก็บภาพความทรงจำ ให้ตรา
ตรึงอยู่ในหัวใจของพวกเขา

พวกเขาคิดถึงขนมอร่อย ๆ ที่
หากินไม่ได้จากดวงดาวอื่น คิดถึง
บ้านสวย ๆ ในเมือง คิดถึงน้ำตก
คิดถึงทะเล คิดถึงผู้คนที่พวกเขารู้จัก
ที่ดูแลต้อนรับพวกเขาเป็นอย่างดี
ตลอดเวลาที่มาอยู่ที่
ดินแดนแห่งนี้

สิ่งที่ V2 กับ V4 ตั้งใจว่าจะทำอย่าง
แน่นอนเมื่อกลับไปถึงดวงดาวของเขาเอง คือเล่าเรื่อง
ความร่วมมือร่วมใจของคนที่ไม่คุ้นเคยกัน
ที่ช่วยกันดูแล ปกป้อง ธรรมชาติและถิ่นที่อยู่ของเขา
ให้ผู้คนได้รับรู้ ว่าพลังของมนุษยโลกนี้ช่างยิ่งใหญ่

และที่สำคัญพวกเขาจะเขียนลายแทงปริศนา
ไข่มุกอันดามันอันใหม่ สำหรับคนที่อยากไปเที่ยวด้วย
ตนเองขึ้นมาอีกครั้ง และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าไข่มุก
อันดามันแห่งนี้จะสวยงามตลอดไป

ผู้เขียนเรื่อง
ชัยฤทธิ์ ศรีโรจน์ฤทธิ์

เรียนจบจากโรงเรียนวัดสุทธิวราราม
ก่อนมาต่อสาขาวรรณกรรมสำหรับเด็ก
มศว ประสานมิตร
ปัจจุบันเป็นบรรณาธิการ สำนักพิมพ์ Hello Kids
ในเครือ บริษัท แพลน ฟอว์ คัดส์ จำกัด
เป็นอาจารย์พิเศษมหาวิทยาลัยต่าง ๆ

ผู้วาดภาพประกอบ
na-ru (นฤมล เสือแจ่ม)

ปัจจุบันเป็นคนวาดภาพประกอบ เขียนการ์ตูน
ออกแบบกราฟฟิก ทำ DIY และ (พยายาม) เขียน
หนังสือผลงานที่ผ่านมา ภาพประกอบหนังสือ
สำหรับเด็ก เรื่อง กูกี้โก้วดท้อง กระต่ายตีนตุ้ม
ในชื่อ นฤมล ตะนาวรัตนสมบัติ
หนังสือ Happy Drawing สนุกวาด (เขียน วาด
และออกแบบ) หนังสือ Miss You (เขียนและวาด
เรื่อง หาย fade) ภาพประกอบหนังสือและนิตยสาร
หลากหลาย ในชื่อ by na-ru

โครงการสร้างสรรค์สื่อการเรียนรู้สาระท้องถิ่น จังหวัดภูเก็ตและจังหวัดกระบี่

